

28. Jomfruen og den fredløse

”Ilore Togare!”

Ilore faldt næsten ned fra sofaen, hvor hun havde siddet og ventet på en ledig spilkapsel i Nyblos. Hun rystede sit søvnige hoved og gik hen mod receptionisten med korthånden fremme.

”Rum 32A. Husk at køre fysiorek ordentligt. Vi har haft et større Rumskælv og nogle af systemerne har ikke fået indlæst alle data endnu.”

Ilore nikkede åndsfraværende. Hun trak hånden til sig igen og skyndte sig til elevatoren, men skiftede så mening og tog trappen. 30-gangen var ikke så langt nede at hun ikke kunne gå selv.

Hun brød sig dog ikke om den indelukkede fornemmelse dernede. Men der var bare ikke meget at gøre ved det. Hun havde heller ikke tid nok til at tænke nærmere over det.

Ilore gik ind i det lille rum og låste døren bag sig. Hun lagde sit tøj i en fin bunke ved siden af kapslen og trak sansedragten hurtigt og rutineret på. Hun kom i tanke om fysiorekken før det var for sent og hun sad fastspændt i kapslen. Heldigt. Nu tog hun sig tid indtil skærmen bekræftede at alt var i orden: Ilore Togare var nu i den indledende fase til besøg i Tornedalen. Ilore smilede, tog hjelmen på, satte sig til rette og trak kapslen ned omkring sig.

#

Et rosenblad faldt af, da Ilore så forsigtigt som muligt plukkede sin rose.

Hun lukkede sine øjne, og da hun åbnede dem igen, var bladet vokset ud. De fine, rosa kronblade foldede sig elegant over og omkring hinanden, et studie i skønhed. Det var perfekt.

Hun stak blomsten ind foran på kjolen. En overset torn stak hende på brystet og hun gispede overrasket og trak rosen ud. Men selv smerten var udsøgt, og hun stoppede for at lade den bundfælde sig.

Smerten gled væk igen, og Ilore fortsatte sin vandring med rosen i hånden. Hun befandt sig i en skov, og fjernt bag nogle træer kunne hun skimte en sø. Luften var stille og mild. Langsomt bredte den falske erindring fra programmet sig, og hun spidsede efter-

tænksomt munden mens Minone tog over. Hun burde ikke være ude på dette tidspunkt, men havde ikke kunnet modstå den milde sommerstemning.

”Lille Mø, er du ikke for langt væk hjemmefra?”

Minone lod rosen falde og vendte sig om. Hun smilede.

Det var ikke at Robin var smuk. Nej, det var det ikke. Manden over for hende var nærmest hærdet at se på. Han var klædt i tøj af en ubestemmelig kulør, bar læderstøvler og et læderbælte omkring livet. Det fremhævede hans brystkasse, der var bred og muskuløs. Ansigtet var ubarberet og rynket, men rynkerne kunne deles. De delte sig nu. Han smilede og rakte en hånd ud.

Det var en berøring tyst som en sval aftenvind. Nej, som den yderste, fine pelskant på en lille killing. Eller som – en finger der strøg hende over kinden så blidt som kun en mor kan gøre det.

Ilore kunne ikke have sagt hvilken af de tre berøringer programmet havde valgt. Hun havde aldrig prøvet nogen af dem. Minone havde, og hun stod ganske stille.

”Det er længe siden du har besøgt mig. Havde du glemt mig?”

”Nej, nej.”

Minone rystede på sit hoved.

”Kom, lad os gå ned til søen.”

Hun tog hans hånd, og de gik sammen mod søen. Ved bredden fik han hende til at sætte sig.

”Du ved hvad jeg vil tale med dig om. Hvad jeg har ventet på i al den tid!”

”Nej!”

Hendes afvisning fik karakter af en påstand og hun rykkede forskrækket lidt væk. Men han fulgte med, insisterende.

”Du kan ikke afvise det. Vi to er skabt for hinanden. Jeg kan ikke leve uden dig, og jeg ved du har det på samme måde.”

Hun kunne ikke sige noget til det, for hun vidste han havde ret. Han tog hendes hænder igen og kyssede dem.

”Jeg ved du er en fin frøken og jeg bare er en fredløs, men vi er hvad vi føler. Mærk mig.”

Han pressede hendes hænder mod sin brystkasse, og hun mærkede, overvældet, hvordan hans hjerte slog hårdt og voldsomt. Han trak hende endnu tættere på sig, og nu var der noget næsten brutalt over hans bevægelser.

”Jeg tænker på dig dag og nat,” hviskede han. ”Du er mit inderste, min ledsager, min drøm, min stjerne. Jeg må have dig.”

”Du må ikke,” hviskede hun, men han lyttede ikke. Hans ene hånd slap hende og lagde sig under hendes hage. Han løftede

hendes ansigt op, og hun stirrede på ham, mærkede hvordan hendes åndedræt blev på én gang indestængt og stakåndet. Vil han kysse mig nu, nåede hun at tænke, da han gjorde det.

Det var en ny følelse. Ikke blid og nænsom som da han kærtegnede hendes kind. Ikke brutal. Snarere – hun havde næsten ingen ord, men nåede lige at tænke krævende, som om han ejer mig! – før han igen slap hende.

”Måske det hele ville være nemmere hvis jeg bare tog dig nu,” sagde han, og hun kunne høre på hans lyd og hele tonefald at han var ud over rationel fornuft. Burde hun skribe? Men hun turde ikke. Hun havde forbud mod at forlade slottet. Hun burde slet ikke være her.

”Hvis jeg bare tog dig nu, og du ikke længere ville være jomfru på slottet. Uden din uerstattelige mødom. Så kunne jeg få dig når du ikke længere kunne få nogen anden.”

Hans øjne skinnede med en ild hun ikke havde set før. Hun kunne ikke samle sig, ikke modsætte sig. Men hans greb omkring hende var hårdt, og hun mærkede kviste og en enkelt sten presse sig op i ryggen da han tvang hende ned.

”Nej,” stønnede hun, men han stønnede højere. ”Lad mig gøre det. Bagefter vil du takke mig.”

Hun kæmpede, men Ilore i en anden verden havde programmeret Robin meget stærk, så stærk som muligt. Så stærk at hun kunne glemme sig selv og overlade alt til ham.

Hans vægt oven på hende var overraskende stor og stenen under hende ubehageligt skarp. Hun prøvede at skubbe hans arme væk, men han greb begge hendes håndled og holdt dem fast med kun én hånd.

Den anden brugte han til at trække hendes kjole op. Hun ville ikke have skreget, men udstødte uvilkårligt en jamrende lyd da hun kortvarigt fik sit hoved op og så sine hvide lår hjælpeløst presset ud til siden, hendes krops hemmeligste indgang lagt åben. Han lå imellem hendes ben, voldsom, besidderisk, pressede hende ned igen med sin kropsvægt. Hun mærkede hans frie hånd glide op ad låret, en sanselig, vellystig følelse hun aldrig havde drømt om at skulle føle. Men også angst.

Robins hånd fortsatte, skubbede hendes ben længere ud, udforskede, mærkede efter. Hun fornemmede at han gjorde noget ved sig selv, gjorde klar – klar til hvad? Jomfru Minone vidste ikke hvad der skete. Men vellysten var så umådelig at hun kun kunne spænde sin ryg, gøre sig selv klar.

”Stop der, din galning. Slip jomfruen!”

Robin slap hende, rullede væk fra hende og hun mærkede kulde hvor han lige havde været. En kulde og en længsel, der fik hende til at græde.

Hun kæmpede sig op på albuerne og nåede at se Robins adrætte skikkelse forsvinde i buskadset. Bag ham, på hendes anden side, kom en gruppe mænd stormende.

Mændene troede hendes gråd skyldtes skræk. Hun genkendte deres fører, Hardan Nifinger, hendes fars mest betroede mand.

”Så, så, frøken, tag det nu bare roligt, vi er her. Her er intet sket. Jeg så det. Her er intet sket.”

Nej, intet var sket. Hun lod Hardan trække kjolen ned igen og klyngede sig til ham da han løftede hende op. Op på en hest og hjem til slottet hvor hendes fars vrede ville blande sig med hendes mors angst og hendes søstres skadefryd.

#

Søen, bredden, træerne, slottet, alt forsvandt i en døs. Ilore græd fortsat da hun kom til sig selv.

Men i Nyblos var der ikke megen trøst at hente når man vendte tilbage efter en tur. Hun satte sig op og tørrede øjnene. Så lynede hun sin dragt op og trak den af sig.

Det var aldrig behageligt at få sansedragterne af. Selv om de var åndbare, blev de altid lettere fugtige og klæbede til huden. Som om de var ved at vokse sig fast, tænkte hun. Men af kom den.

Hendes eget tøj var trist og kedeligt at tage på. Hun mindedes den lange kjole som Robin havde skubbet op, og kom uvilkårligt til at smile.

Resten af dagen ville hun mindes hans hænder der holdt hende fast. Og hans kys. Og den styrke og kraft der havde overvældet hende.